

Dziennik ustaw państwa

dla
królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 16. maja 1902.

Treść: № 101. Rozporządzenie, którym unormowane zostaje postępowanie w sprawach spornych cywilnych przed sądami konsularnymi.

101.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 15. maja 1902,

którem unormowane zostaje postępowanie w sprawach spornych cywilnych przed sądami konsularnymi.

W porozumieniu z królewsko węgierskim Rządem i po wysłuchaniu wspólnego Ministra spraw zewnętrznych wydaje się na zasadzie §§. 10 i 11 ustawy z dnia 30. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 136, tyczącej się wykonywania sądownictwa konsularnego, następujące postanowienia:

§. 1.

Przy postępowaniu w sprawach spornych cywilnych sądy konsularne trzymać się winny bez względu na wartość rzeczy spornej postanowień Dekretu nadwornego z dnia 24. października 1845, Zb. u. sąd. Nr. 906, zawierającego przepisy postępowania sumarycznego, chyba, że w następujących paragrafach wydane są jakieś inne postanowienia w tym względzie.

§. 2.

Szczegółowe przepisy Dekretu nadwornego z dnia 23. sierpnia 1819, Zb. u. s. Nr. 1595, tyczące się postępowania w sprawach z małżeństwa wynikających — o ile spory takie nie są wyłączone ze zakresu sądownictwa konsularnego — również szczegółowe przepisy rozporządzenia cesarskiego

z dnia 27. października 1849, Dz. u. p., tom uzupełniający Nr. 12, tyczące się postępowania w sprawach o naruszenie posiadania, jakież rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. listopada 1858, Dz. u. p. Nr. 213, tyczące się postępowania w sprawach najmu, rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1850, Dz. u. p. Nr. 52, tyczące się procedury wekslowej, rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1859, Dz. u. p. Nr. 132, tyczące się postępowania przy przeprowadzaniu prawa na zabezpieczenie weksli, rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. maja 1855, Dz. u. p. Nr. 95, tyczące się postępowania nakazowego w sprawach o należytości aktami notarialnymi stwierdzone, rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1859, Dz. u. p. Nr. 130, tyczące się postępowania nakazowego w sprawach o należytości pieniężne, dokumentami publicznymi lub uwierzytelionymi albo też w księgi gruntowe zaciągniętymi dokumentami prywatnymi udowodnione, wreszcie ustawy z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67, tyczące się postępowania upominawczego, winny być i nadal przez sądy konsularne zachowywane.

§. 3

Jako ogólne przepisy, których w myśl §. 7go Dekretu nadwornego z dnia 24. października 1845, Zb. ust. s. Nr. 906, trzymać się należy także w postępowaniu sumarycznym, o ile rzecznego Dekret nie zawiera jakich szczególnych postanowień w tym względzie, stosowane być mają we wszystkich sądach konsularnych postanowienia Ordynacji sądowej dla Galicji zachodniej (patent z dnia 19. grudnia 1796, Zb. ust. s. Nr. 329) i postanowienia dodatkowe do tej ordynacji.

§. 4.

W sprawach spornych, w których przedmiot sporu przenosi kwotę 1000 koron w pieniądzach lub w wartości pieniężnej, strony muszą być zastępuowane przez rzeczników prawnych, jeżeli w miejscu, w którym znajduje się sąd proces przeprowadzający ma siedzibę najmniej dwóch obrońców prawnych, upoważnionych do zastępowania przed sądem.

W razie przeciwnym, tudzież we wszystkich sprawach spornych, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza kwoty 1000 koron, mogą strony w myśl §. 9go Dekretu nadwornego z dnia 24. października 1845, Dz. u. p. Nr. 906, poruczać prowadzenie sporu pełnomocnikom, nie będącym zastępcami prawnymi.

§. 5.

W procesach rzeczniczych (adwokackich) może strona według upodobania swoje przemówienia i inne oświadczenie dołączyć do protokołu rozprawy na piśmie lub takowych nie dołączać.

Sędzia winien przedłożone sobie akta tego rodzaju przeglądać i w razie potrzeby w myśl §. 25 przepisów, tyczących się postępowania sumarycznego, zarządzić z urzędu, aby treść takowych została uzupełniona, względnie, aby usterki formalne zostały usunięte.

§. 6.

„Złożenie pewnego i jasnego oświadczenia co do faktów przez stronę przeciwną przytoczonych”, które jest obowiązkiem każdej ze stron procesowych, nie ma być rozumiane w ten sposób, jakoby każdy faktyczny szczegół musiał być z osobna wyraźnie potwierdzony lub zaprzeczony, lecz wystarczy w tym względzie jedno oświadczenie, z którego jasno można wyrozumieć, czy i o ile przyznaje się prawdziwość faktów przez stronę przeciwną przytoczonych lub też takowym się zaprzecza.

§. 7.

Sędziego nie wiążą przepisane ustawą prawa dla co do dopuszczalności i oceniania dowodów; przeciwnie, powinien on rozstrzygać według swego swobodnego przekonania, nabytego na podstawie sumiennego badania środków dowodowych.

§. 8.

W procesach rzeczniczych (adwokackich) dozwolone jest czynienie zarzutów przy postępowaniu apelacyjnym.

§. 9.

Termin do wnoszenia środków prawnych przeciw decyzjom sądów konsularnych wynosi w ogóle dni 14; atoli osobne postanowienia, tyczące się terminów do wnoszenia środków prawnych w postępowaniu wekslowem, tudzież w postępowaniu w sporach o naruszenie posiadania i o najem zachowując moc swoją i tutaj.

Dni biegu poczty nie wlicza się ani w ustutowe ani w sądowe terminy.

§. 10.

Do sporów prawnych, które w chwili, gdy niniejsze rozporządzenie zacznie obowiązywać, są już w toku, przepisy powyższe stosowane nie będą.

§. 11.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w wykonanie dnia 1. października 1902.

Koerber r. w.

Welsersheimb r. w.

Wittek r. w.

Böhm r. w.

Spens r. w.

Hartel r. w.

Rezek r. w.

Call r. w.

Giovanelli r. w.

Piętak r. w.